

สวดยอดพระกตัญญู

ด้วยความรักและเคารพที่หลวงปู่เจี๊ยะมีต่อท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ยิ่งกว่าชีวิต การจะพูด จะทำ จะคิดอะไร ถ้าเกี่ยวข้องกับท่านพระอาจารย์มั่น ท่านจะคิดนิ่งและนาน ใช้วิจารณ์ญาณไตร่ตรองเป็นอย่างดี ถึงแม้กาลเวลาผ่านไปมานานแล้ว ความรักเคารพที่มีต่อท่านพระอาจารย์มั่นยังเด่นดวงขึ้นเสมอ ไม่มีวันเสื่อมถอย ถ้าเป็นภาษาที่โลกนิยมก็คือ **“สวดยอดพระกตัญญู”** การอันใดก็ตามที่เป็นไปเพื่อสนองคุณและตอบแทนคุณท่านจะทำอยู่เสมอ ในเรื่องเกี่ยวกับผู้คนสภาพแวดล้อม มุมมองทุกด้านล้วนเพื่อท่านพระอาจารย์มั่นทั้งนั้น ดังคำที่หลวงตามหาบัวกล่าวถึงความผูกพันว่า **“หลวงปู่มั่นกับอาจารย์เจี๊ยะ ท่านเป็นเหมือนพ่อกับลูก”** หรือคำที่ท่านพระอาจารย์วัน อุตฺตโม กล่าวกับสานุศิษย์ว่า **“หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงปู่มั่น ท่านเป็นพ่อลูกกันมานานหลายชาติแล้ว”**

หลวงปู่เจี๊ยะท่านรักเคารพครูบาอาจารย์ของท่านแบบละเอียดลออ คิดลึกซึ้งถึงกันบึงแห่งเหตุ อย่างเช่น ท่านไปทำคุณประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ทางจังหวัดตากหรือที่อื่นใดก็ตาม ก็ล้วนแต่เพื่อสนองคุณท่านพระอาจารย์มั่น และครูบาอาจารย์ทั้งหลาย

อย่าลืมบุญคุณชาวป่าชาวเขา ซึ่งอยู่เบื้องหลังความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

หลวงปู่เจี๊ยะสั่งสอนสานุศิษย์ไม่ให้ลืมสายทางธรรมที่มีผู้อยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ นั่นคือ ภูผา ป่าเขา ถ้า เจื้อมผา ผู้คน ผืนแผ่นดิน สิ่งแวดล้อม และอื่น ๆ อีกมากมาย ท่านสอนแบบละเอียดมองให้ลึกซึ้ง ที่คนฉลาดได้รับปัญญาทางโลกมาหลายใบคิดไม่ออกบอกว่า

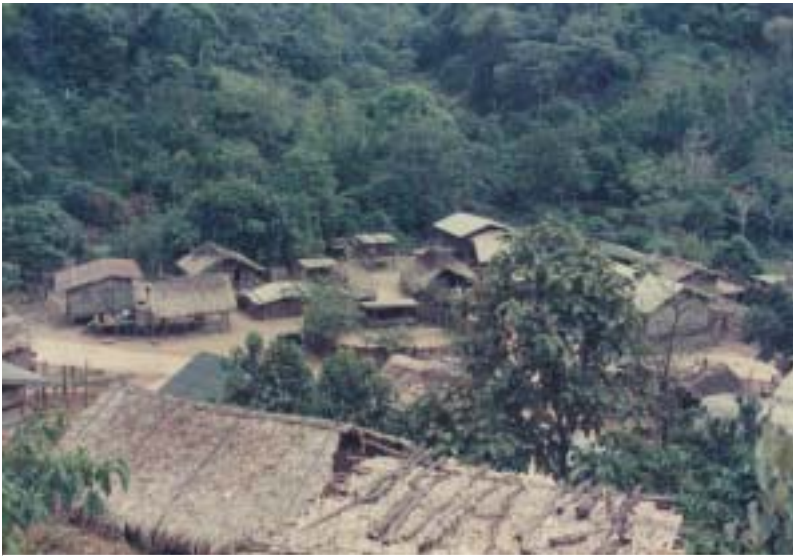
“ที่เรามาสร้างโรงเรียน ศูนย์ฝึกอาชีพ ฯลฯ ให้ชาวป่าชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ก็เพื่อตอบแทนคุณเขา”

“ตอบแทนคุณอะไร?” พระรูปหนึ่งนั่งอยู่ ณ ที่นั้นคิดตื้นขึ้นในใจ

“ตอบแทนบุญคุณข้าวน้ำ ที่ชาวป่าชาวเขาเลี้ยงดูท่านพระอาจารย์มั่นจนได้เป็นพระอรหันต์” ท่านก็พูดต่อไปราวจะว่ารู้สิ่งที่พระรูปนั้นคิด

“หลวงปู่มั่นได้ธรรมมาสั่งสอนพวกเราได้ ก็เพราะชาวป่าชาวเขาเขาเลี้ยงดูครูบาอาจารย์ที่สำคัญๆ ล้วนได้ธรรมมาจากชาวป่าชาวเขาทั้งนั้น ฉะนั้นพวกเราจึงมีบุญคุณใหญ่หลวงแก่พวกเรา พวกเราที่ได้ดีก็เพราะพวกเขาสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง เราจึงไม่ควรลืมบุญคุณอันนี้ อันไหนที่สามารถช่วยได้ต้องช่วย พวกเขานี้แหละปิดทองหลังพระมานาน เวลานี้ท่านพระอาจารย์ท่านไม่อยู่

หมู่บ้านมุเซอที่ห้วยปลาหลด

๑	๒
๓	๔
๕	๖

๑-๒. โรงเรียนบ้านห้วยปลาหลดสภาพเดิม

๓-๖. โรงเรียนใหม่ที่หลวงปู่เจ้ายะสร่าง

จึงไม่มีโอกาสมาตอบแทนคุณเป็นรูปธรรม เราจึงต้องทำหน้าที่แทนท่าน ชาวเขายังลำบากหลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดิน แต่พระที่มาบรรลุลุทธิธรรมจากนี้ไปโด่งดังยิ่งใหญ่คับฟ้า เขียนและอ่านประวัติหน้าตื่นตาตื่นใจ แต่ที่สุดแล้วก็ไม่มีใครมาดูแลเขา พวกนี้เขามีบุญคุณกับพระกรรมฐานนะ อันนี้พูดย่อ ๆ” หลวงปู่เจี๊ยะพูดตบท้ายพร้อมกับดิ่งบุหรือออกมาหนึ่งมวน นั่งชันเข่าขึ้น ดูดเป่าควันพวยพุ่งไปแบบไม่สนใจใยดีในสายตาคู่ใด ที่เฝ้าจ้องมองด้วยความคิดต่าง ๆ นานา

ในด้านการศึกษา ท่านได้อุปถัมภ์บำรุงด้านการศึกษา คือได้นำผ้าปากฐินของคณะศิษย์โดยการนำของ ดร.มารวย ผดุงสิทธิ์ ไปร่วมทอดหลายครั้ง เป็นอาคารถาวร ๒ ชั้น ให้แก่เด็กชาวเขาที่หมู่บ้านห้วยปลาหลด ตำบลด่านแม่ละเมา อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ปัจจุบันให้การศึกษาถึงชั้นมัธยมปีที่ ๓ และได้รับการยอมรับว่า เป็นโรงเรียนตัวอย่างแห่งแรกของประเทศไทย ที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ซึ่งเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าคนกับป่าสามารถอยู่ด้วยกันได้โดยไม่ทำลาย และรักษาสภาพแวดล้อมไว้ด้วยดี

ด้านการฝึกอบรมอาชีพ ได้สนับสนุนให้สร้างอาคาร “เจี๊ยะ จุนโท” ให้แก่ ต.ช.ด.ที่อำเภอแม่ระมาด เพื่อใช้ฝึกอบรมวิชาชีพให้แก่ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ฯลฯ

ด้านสาธารณสุข ได้สนับสนุนลูกศิษย์ร่วมกันบริจาคซื้อรถพยาบาลฉุกเฉิน มอบให้แก่ศูนย์นเรนทร โรงพยาบาลราชวิถี จำนวน ๒ คัน เพื่อช่วยเหลือด้านการพยาบาล ฯลฯ

ด้านการช่วยชาติ หลวงปู่เจี๊ยะได้พาคณะศิษย์ ร่วมโครงการช่วยชาติกับหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ตั้งแต่หลวงตาเริ่มโครงการช่วยชาติจนกระทั่งโครงการปิดลง แม้หลวงปู่เจี๊ยะจะมีร่างกายป่วยออกแดด หรือในบางครั้งต้องช่มทุกขเวทนาปางตายด้วยฉนวนสมบัติ ไม่ยอมให้ธาตุขันธ์กับจิตออกจากกัน คือ ไม่ยอมตาย ก็เพียงเพื่อให้ธาตุขันธ์ทรงตัวไว้ได้ ก็เพื่อเป็นประโยชน์ในการรวบรวมศรัทธาสาธุศิษย์ร่วมบริจาคทองคำและดอลลาร์เข้าสู่คลังหลวงกับหลวงตา ซึ่งเป็นพระที่ท่านเคารพที่สุดองค์หนึ่งในชีวิต

เป็นพระครูชั้นเอก

วัดป่าภูริทัตฯ นอกจากจะเป็นที่พึ่งทางใจแก่พุทธศาสนิกชนที่แวะเวียนมาทำบุญแล้ว ยังเป็นที่พักพระกรรมฐาน มีพระกรรมฐานสายป่าทางภาคต่าง ๆ มาพักเสมอ ยิ่งเนื่องในวันคล้ายวันเกิดทุกปี จะมีพระกรรมฐาน และพุทธศาสนิกชนทุกสารทิศคราคร่ำ ...โรงทานนับร้อย ผูกชนนับหมื่น มากี่เพียงเพื่อให้ได้เห็นและชื่นชมในบารมีเท่านั้น แม้ระยะหลังท่านจะแสดงธรรมไม่ได้ แต่ท่านเองก็เป็นธรรมทั้งองค์อยู่แล้ว ผู้ที่เข้ามาจึงได้รับรังสิธรรมกลับไปทุก ๆ คน

เมื่อหลวงปู่เจี๊ยะหรือพระครูสุทธิธรรมรังษี ได้ปฏิบัติพัฒนาวัตรจนเป็นที่เจริญรุ่งเรือง ท่านจึงได้รับเลื่อนเป็นพระครูชั้นเอกเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และท่านก็ได้สืบสานปฏิบัติศาสนกิจและปฏิบัติพาของท่านพระอาจารย์มั่นสืบมาจนถึงปัจจุบัน

ประมวลภาพพิธีฉลองวันเกิดหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ๘๘ พรรษา วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๗

โรคประจำตัวของหลวงปู่เจี๊ยะ

ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๘ - ๒๕๔๗ ในระยะ ๑๙ ปีที่ผ่านมาร่างกายท่านไม่ค่อยแข็งแรง ถูกรุมเร้าด้วยอาพาธเสมอ สาเหตุเนื่องมาจากทำงานหนักตั้งแต่เป็นวัยหนุ่มจนกระทั่งเข้าสู่ปัจฉิมวัย

๑. แพ้อาหารบางอย่าง ถ้าฉันแล้วจะมีอาการข้อบวมแดง ปวด ได้แก่ น้ำตาลมะพร้าว น้ำส้มสายชู แตงกวา มะเขือ แคนตาลูฟ และระกำ เป็นต้น
๒. หมอนรองกระดูกสันหลังกดทับเส้นประสาท มีอาการขาทั้งสองข้างอ่อนแรงและชาเวลาขึ้นหรือเดิน
๓. ต้อหินที่ตาทั้งสองข้าง
๔. ต่อมลูกหมากโต
๕. เส้นเลือดในสมองข้างขวาแตก ทำให้แขนขาซีกซ้ายอ่อนแรง
๖. ถุงลมโป่งพอง
๗. มะเร็งที่ปอด

ประวัติการรักษา

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ได้เมตตาเป็นผู้ป่วยของโรงพยาบาลศิริราชครั้งแรกวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๘ ด้วยอาการเกี่ยวกับหลอดเลือดในสมอง โดย ศาสตราจารย์นายแพทย์นิพนธ์ พวงวรินทร์ และศาสตราจารย์นายแพทย์เดิมีชัย ไชยน์วัติ เป็นแพทย์เจ้าของไข้

ในวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๘ จักษุแพทย์ รองศาสตราจารย์นายแพทย์ชลธิ สมบัติบุญรอด ได้ทำการผ่าตัดใส่เลนส์เทียมที่ตาข้างขวา

ต่อมาในวันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๙ เวลาบ่ายผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์เฉลิมชาติ รัตนเทพ ได้ทำการผ่าตัดหมอนรองกระดูกสันหลังกดทับเส้นประสาทให้แก่ท่านที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ หลังการผ่าตัดท่านมีอาการดีขึ้น สามารถเดินทางเป็นระยะทางไกล ๆ ได้

๓ ปีต่อมาท่านเริ่มมีอาการขาที่ผิวหนังรอบทวารหนัก ไม่สามารถนั่งตัวตรงเป็นเวลานาน ๆ ได้ ศาสตราจารย์นายแพทย์นิพนธ์ พวงวรินทร์ ได้นิมนต์ท่านเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลศิริราชหลายครั้ง แต่อาการไม่ดีขึ้น

ในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ เวลา ๑๘.๓๐ น. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์เฉลิมชาติ รัตนเทพ ได้ทำการผ่าตัดหมอนรองกระดูกสันหลังกดทับเส้นประสาทให้แก่ท่านเป็นครั้งที่ ๒ แต่อาการยังไม่ดีขึ้น

ในวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ เวลา ๐๙.๓๐ น. ศาสตราจารย์นายแพทย์เจริญ โชติกวนิชย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์เฉลิมชาติ รัตนเทพ จึงได้ร่วมกันผ่าตัดหมอนรองกระดูกสันหลังกดทับเส้นประสาทให้แก่ท่านอีกเป็นครั้งที่ ๓ ณ โรงพยาบาลศิริราช หลังผ่าตัดสามารถเดินได้

ดีขึ้น และอาการชาบริเวณทวารหนักดีขึ้น

วันที่ ๒๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ หลวงปู่เจี๊ยะหกล้มมีอาการหลังเท้าซ้ายบวม ต่อมาวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑ ท่านได้ไปโรงพยาบาลศิริราช แพทย์ได้ตรวจพบว่า กระดูกนิ้วนางและนิ้วก้อยเท้าซ้ายหัก พร้อมกันนี้ท่านได้รับการรักษาโรคต่อหินที่ตาทั้งสองข้างด้วย

ท่านได้รับการรักษาโรคตาเป็นต่อหินที่โรงพยาบาลศิริราชเป็นระยะ โดยจักษุแพทย์คือ รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงงามแข เวียงวรเวทย์ และได้ไปทำการผ่าตัดรักษาต่อหินที่ตาข้างซ้ายที่โรงพยาบาล ตา หู คอ จมูก โดยนายแพทย์อัทยา เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

วันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ น. - ๐๔.๐๐ น. ท่านตื่นจากจำวัด ออกกำลังกายด้วยการชกลมตามปกติ เมื่อชกลมเสร็จแล้วท่านจะออกกำลังกายในท่านอนตะแคงไปด้านซ้ายขวาแต่ละ ๓๘ - ๓๙ ครั้ง เกิดอาการชาขากรรไกรแข็งพูดไม่ได้ เนื่องจากเส้นโลหิตในสมองแตก ทำให้สมองบวม คณะศิษย์รีบนำส่งโรงพยาบาลศิริราช ท่านมีอาการเส้นโลหิตในสมองซีกขวาแตก มีเลือดคั่งในสมองจำนวนมาก แขนขา ซีกซ้ายอ่อนแรง ซึ่งถ้าไม่ได้รับการรักษาโดยการผ่าตัดเอาก้อนเลือดออกโดยรีบด่วน ท่านอาจมรณภาพได้

วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ตอนเช้ามีด คณะแพทย์ผู้ถวายการรักษาจึงได้เรียนเชิญให้ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์วรุฒิ จรรยาวิชย์ เป็นผู้ทำการผ่าตัดรักษา หมอได้นำท่าน

พระอาจารย์ลี กุศลโร ภาราภิยม
หลวงปู่เจี๊ยะ ที่วัดป่าภูก้อนปฏิบัติธรรม

เข้าห้องผ่าตัดดมดม หลังจากผ่าตัดแล้ว ประมาณ ๗ วัน เกิดอาการเลือดคั่งในสมองอย่างแรง หมอได้เปิดบาดแผลที่ผ่าไว้เดิม โดยเลาะด้ายเย็บกระดูกศีรษะออกเพื่อรักษาอาการเลือดคั่งในสมองอีก รวมทั้งหมด ๒ ครั้ง ท่านได้เข้าพักที่ห้องพิเศษที่โรงพยาบาลศิริราชเป็นเวลาหลายเดือน ผลการรักษาเป็นที่น่าพอใจ กล่าวคือ องค์ท่านสามารถพูดได้ นอนอาหารเองได้ เพียงแต่มีอาการแขนและขาข้างซ้ายเป็นอัมพาต เมื่ออาการท่านทรงตัวได้ คณะศิษย์จึงนิมนต์ท่านกลับมาพักที่โรงพยาบาลพิเศษวัดป่าภูกอฏฐิตตปฏิบัติธรรมที่คณะศิษย์ร่วมกันสร้างถวาย

แต่ต่อมาหลวงปู่เจี๊ยะเริ่มมีปัญหาลในการฉันอาหาร ทางคณะลูกศิษย์ทั้งฝ่ายสงฆ์และฆราวาสจึงมีความเห็นร่วมกันว่า ควรจะถวายอาหารทางสายยางผ่านผนังหน้าท้อง เข้าสู่กระเพาะอาหารโดยตรง จึงได้นิมนต์องค์ท่านเข้ารับการผ่าตัดใส่สายยาง ณ โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

หลวงตามหาบัวเยี่ยม
หลวงปู่เจี๊ยะ ที่วัดป่า
ภูกอฏฐิตตปฏิบัติธรรม

วันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕ หลวงปู่เจี๊ยะเข้ารับการรักษาเรื่องกระดูกขาข้างขวากหักสเป รองศาสตราจารย์นายแพทย์อภิชาติ สิงคาลวณิช เป็นผู้ถวายการรักษาจนกระทั่งหาย

วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕ หลวงปู่เจี๊ยะเข้ารับการักษาเรื่องอาการปวดท้อง โดยรองศาสตราจารย์นายแพทย์สุชาย สุนทรวภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์ธัญเดช นิมมานวุฒิมพงษ์ เป็นผู้ถวายการรักษาท่านจนกระทั่งหาย และผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์ธัญเดช นิมมานวุฒิมพงษ์ เป็นผู้เปลี่ยนสายยางให้อาหารที่หน้าท้องแก่หลวงปู่เป็นระยะ ๆ

วันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ หลวงปู่เจี๊ยะมีอาการน้ำท่วมปอดและหัวใจล้มเหลว ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์รุ่งนรินทร์ ประดิษฐ์สุวรรณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์วันชัย เดชสมฤทธิฤทัย และผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์เดโช จักรพานิชกุล เป็นผู้ถวายการรักษาแก่หลวงปู่เจี๊ยะ หลังจากนั้นท่านได้ไปเข้าโรงพยาบาลเป็นระยะ ๆ ในพระอุปถัมภ์ของสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ฯ โดยมีศาสตราจารย์คลินิกนายแพทย์ปิยะสกล สกลสัตยาทร คณบดีคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลเป็นประธานคณะแพทย์ที่ถวายการรักษา เมื่อหลวงปู่เจี๊ยะอาการดีขึ้นจึงกลับไปรักษาที่วัดตามเดิม

คติธรรม/กรรม/อาพาธ

แต่ก่อนมีค่าเป็นร้อยเป็นชั่ง...

ในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าในคราวใดท่านประสบอาพาธหนัก นอนเป็นอัมพาตอยู่บนเตียง ท่านไม่แสดงความท้อแท้ บ่งบอกความแข็งแรงงนัยอาชาไนย อีกทั้งยังแสดงธรรมสอนลูกศิษย์ที่ไปเยี่ยม ด้วยการเอาร่างกายของท่านเป็นเครื่องเปรียบเทียบว่า

“ตอนเป็นหนุ่มเป็นสาว มีค่าเป็นร้อยเป็นชั่ง พอเดี๋ยวนี้ ๕๐ สตางค์ก็ไม่มีใครเอา”

บางครั้งท่านก็จะเล่าเรื่องในอดีตที่เกี่ยวข้องมาจนถึงปัจจุบันให้ผู้ปฏิบัติภาวนาฟัง บางทีก็เป็นชาحنเป็นนิทาน เป็นธรรมะชั้นสูง หรือบอกเป็นนัย ๆ วันนี้จะมีใครมา ถ้าสังเกตและพิจารณาตามนั้นจะเป็นจริงทุกเรื่อง

กรรมที่เคยฆ่าหมา

ท่านเล่าถึงสาเหตุที่ต้องได้ทำการผ่าตัดหมอนรองกระดูกสันหลังกดทับเส้นประสาท นอนแคววเป็นอัมพาตนี้ว่า ตอนเป็นหนุ่ม เราเลี้ยงหมูไว้เยอะ ต้มข้าวเอาไว้วางให้หมู หมามันมากินหมด โมโหจัดจึงเอาไม้คานเจ็กตีหมาโป่งเดียวจอดสลบ ด้วยความที่โกรธจัด แม้หมาตัวนั้นจะนอนนิ่งเหมือนตายแล้ว ก็คงเอาไม้คานตีกระหน่ำอยู่อย่างนั้น ตีจนกระทั่งมันฟื้นขึ้นมาอีก ฟื้นขึ้นมาอีกตีซ้ำลงอีกแบบทารุณไร้เมตตาธรรม คราวนี้หมามันชักตาย...เสร็จเลย กรรมอันนี้แหละ เป็นกรรมในปัจจุบันชาติที่เราต้องชดใช้”

กรรมรีดลูกปลา

และที่เรามีอาหารและเสบียงที่ผิวหนังรอบทวารหนัก ไม่สามารถนั่งตัวตรงเป็นเวลานาน ๆ ได้นั้น ก็เป็นกรรมในปัจจุบันชาติเช่นเดียวกัน คือ ตอนหนุ่ม ๆ เราชอบเลี้ยงปลาเข็ม ปลาหัวเงิน ตามประสาเด็กรุ่น ๆ ทำสนุกสนาน เวลาปลาหัวเงินปลาเข็มมันท้องแก่ แต่ยังไม่ถึงเวลาคลอดลูก เราชอบรีดท้อง รีดเอาลูกมันออกมาก่อนเวลา เอามาเลี้ยง มันทันใจดี เมื่อรีดเอาลูกมันออกแม่มันก็ตาย ด้วยผลกระทบคือรีดลูกจากท้องปลาที่เผ็ดร้อนทารุณนี้ จึงเป็นกรรมที่ทำให้เรากันขาและเสบียงทวารอยู่ไม่หาย

ไม่เป็นไร ตายแล้วต่างคนต่างไป

ในบางวันมีผู้คนมากราบมากจนอลหม่าน อย่างเช่นวันคล้ายวันเกิด จะมีทั้งพระและฆราวาสมาจากทุกสารทิศ ผู้ปฏิบัติภาวนาใกล้ชิดจำเป็นต้องห้ามตักเตือน ผู้คนที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย ไม่ให้เข้ากราบ ปิดประตูห้อง บางคนก็บ่นหาว่ากีดกันไปต่าง ๆ นานา ผู้ที่เฝ้าอย่างใกล้ชิดก็รู้สึกกดดัน เครียดอยู่ไม่น้อยเมื่อกราบเรียนถามท่าน ท่านก็ตอบสั้น ๆ ว่า **“ไม่เป็นไร ตายแล้วต่างคนต่างไป”** คำสอนท่านเพียงสั้น ๆ นี้ทำให้ผู้ดูแลคลายทุกข์กังวลไปได้เลย

คาถาหลวงปู่เจี๊ยะ

วันไหนท่านปวดที่ขา ปวดเมื่อยตามเนื้อตามตัว หรือเจ็บปวดในที่อื่นใดก็ตาม ท่านก็จะให้ผู้ดูแลท่องคาถาเป่าให้ท่าน ท่านบอกว่าเป็นคาถาดี โดยให้ท่องว่า

“นโม วิมุตตานัง นโม วิมุตตยา”

“ขอความนอบน้อมจงมีแก่ท่านผู้หลุดพ้นทั้งหลาย

ความนอบน้อมจงมีแก่ธรรมเป็นเครื่องหลุดพ้นทั้งหลาย”

หัวล้านจริง ๆ

บางวันท่านพูดตลกขำขันจนผู้คนที่มาเข้ากราบเฮตึง ๆ วันนั้นร่างกายท่านสดใสแข็งแรงขึ้นบ้างตามสภาพ มีคนขอให้ท่านจับหัวให้เป็นคิริมงคล คนแรกผู้ชายผมยาว ๆ ท่านก็เคาะ ๆ คนที่สองผมเกรียน ๆ ท่านก็เคาะ ๆ คนที่สามเป็นคนหัวล้าน หัวล้านเอามาก ๆ ท่านเคาะ ๆ แล้วลูบ ๆ คลำ ๆ ที่ศีรษะ แล้วพูดขึ้นด้วยเสียงดัง ๆ ทั้ง ๆ ที่ป่วยนอนอยู่บนเตียง ให้พรโยมหัวล้านคนนั้นว่า **“หัวล้านหัวเหลือง หัวละเฟื่องสองไพ หัวล้านจริง ๆ ผู้หญิงชอบใจ”** คนที่นั่งอยู่เต็มบริเวณหัวเราะกันเฮ ๆ ด้วยว่าในวันนั้นอากาศมันร้อนอบอ้าว

แผลผ่าตัดหมอนรองกระดูกสันหลัง
กดทับเส้นประสาทของหลวงปู่เจี๊ยะ

ศาลาทำน้ำที่หลวงปู่
ไปให้อาหารปลาตอนเย็น

คนที่มากราบ เหยื่อไหลไคลย้อยไปตาม ๆ กัน ภายในจิตใจของแต่ละคนคงบ่น ๆ ถึงดินฟ้าอากาศ ท่านจึงพูดขึ้นอีกว่า “มนุญย์ชี้เหม็น เคี้ยวเชืญเทวดา ฝนตกก็แข่ง ฝนแล้งก็ดำ”

หนาวใจทำอะไร?

พอตกยามคำคืนแอร์ที่ห้องพยาบาลมันหนาว ท่านจะบอกพระที่อุปัฏฐากบ่อย ๆ ว่า หนาวเว้ยๆ แล้วท่านก็พูดเป็นกลอนว่า “หนาวลมห่มผ้า หนาวฟ้าผิงไฟ” แล้วพระรูปหนึ่งก็พูดเล่นกับท่านแก่ๆ เครียดว่า “ถ้าหนาวหัวใจละปู่” “หนาวหัวใจ ต้องไปแม่สอด” พระรูปนั้นอายม้วนหน้าแดง เพราะตัวท่านเองไปเที่ยวภาวนาทางภาคเหนือเคยแอบชอบสาวมูเซอ กะเหรี่ยง เกือบเอาตัวไม่รอด เกือบจะได้ถอดผ้าเหลืองทิ้งเป็นลูกเขยกะเหรี่ยงมาแล้ว

พูดตรง ๆ

หลวงปู่ท่านเป็นพระที่พูดตรง ๆ ตรงจนบางครั้งตลกขำกึ่งไปเลยก็มี อย่างเช่นเวลาเข้าห้องน้ำ ปวดท้องอี ท่านจะอีออกยากมาก ต้องเบ่งเป็นเวลานาน ๆ เวลาท่านอีที่ห้องน้ำ พระจะช่วยให้ท่านขับถ่ายง่ายขึ้น พระจะพยายามพูดว่า “เบ่ง อืดดัด ๆ ๆ ๆ ออก ๆ” ตามจังหวะกลั้นลมหายใจยาว ๆ เมื่อพระพูดมากเข้า ท่านจึงพูดสวนขึ้นทันที

“มึงเบ่งทำไมวะ มึงไม่ได้ชี้ กูเป็นคนชี้ เดี่ยวกูเบ่งเอง กูชี้เอง มึงเบ่งแล้วกูจะชี้ออกหรือ?” พระทั้งหลายที่อยู่ในห้องน้ำสุดท้ายจะกลั้นหัวเราะไว้ได้

หลวงปู่เจี๊ยะชอบเลี้ยง
หมาไทยหลังอาณ

รักสัตว์

สมัยก่อนที่ท่านจะอาพาธ ท่านชอบเลี้ยงแมวกับหมา ท่านพูดกับแมวกับหมาเหมือนพูดกับคน บางที่ท่านฉันข้าวไปด้วยป้อนข้าวแมวไปด้วย ท่านมีเมตตาเป็นสาธารณะจริง ๆ “มึงไปเที่ยวสาวไกล ๆ ระวังเถอะจะตาย” ท่านพูดกับหมาหลังอาณของท่าน แล้วท่านก็พูดสั่งสอนตักเตือนต่าง ๆ เหมือนพูดกับคน

วันหนึ่งท่านสั่งให้พระจับหมาขังกรงไว้ ไม่ปล่อยให้มันไปเที่ยวไหน ๆ พระสงสารเห็นหมามันร้องเอ็ง ๆ ก็ปล่อยออกไป พอปล่อยออกไปมันก็ไปเที่ยวหาตัวเมีย เขาก็เอาเม็ดฟันคอมันตาย พวกพระจึงถึงบางอ้อว่า ที่ท่านขังไว้ไม่ปล่อยไปเพราะท่านรู้ว่าถ้าปล่อยไป เขาจะฆ่ามันตาย

เมียขโมย

เมียโยมผู้ชายที่มาดูแลท่านทุกวัน เขาซื้อรถใหม่จะมากกราบเรียนท่าน พอเดินเข้าไปในห้องท่านถามทันทีว่าซื้อรถใหม่หรือ ทำให้เขาเชื่อในวาระจิตของท่านเป็นอย่างยิ่ง แล้วท่านก็ถามโยมผู้ชายคนเดิมว่า “เมียที่บ้าน เมียแต่งหรือเมียขโมย” “เมียขโมยครับ” เขาตอบพร้อมทั้งเสียงหัวเราะและอัศจรรย์ใจ เพราะความลับอันนี้เขาไม่เคยบอกใคร เพราะเมียคนนี้พาขโมยหนี้หอบผ้าหอบผ่อนตามกันมาเป็นเวลา ๓๐-๔๐ ปีแล้วไม่เคยบิปรากบอกใคร แต่ทำไมทำไมหลวงปู่จึงรู้ได้ หรือในบางครั้งท่านนอนอยู่บนเตียง ท่านก็จะพูดไปตามธรรมดาว่าวันนี้ คนนั้นจะมา คนนี้จะมา เมื่อถึงเวลาจริง ๆ คนที่ท่านพูดถึงก็มากกราบท่านในวันที่ระบุจริง ๆ

ด้ามขวานมีเท้าโหล่ลึงให้พรหมด

โยมคนหนึ่งมีโรงกลึงไม้อยู่แถวหัวลำโพง เมื่องานวันเกิดหลวงปู่ใกล้มาถึง พระจะนำไม้ไปจ้างกลึงด้ามขวานเพื่อแจกในงานที่ละเยอะ ๆ แกเห็นพระเถรทำขวานเยอะ ๆ ก็เกิดความสงสัยว่า พระวัดนั้นมันจะไปสู้รบออกศึกที่ไหน ถึงทำแต่ของมีคม แกจึงเดินทางมากกราบหลวงปู่ แกมากราบก็ไม่ได้เกิดศรัทธาเลื่อมใสอะไรมากมาย ก็เหมือน ๆ กับกราบพระทั่ว ๆ ไป พระอาจารย์เขียว (พระอุปัชฌา) ให้เส้นเกศาหลวงปู่ไปเป็นที่ระลึก แกเอาไปก็เอาไปไว้หิ้งพระ วันหนึ่งแกทำความสะอาดหิ้งพระจึงเอามาเปิดดูปรากฏว่า เส้นเกศาได้รวมตัวเป็นก้อนกลายเป็นพระธาตุที่สวยงาม ตั้งแต่นั้นมาการงานเข้ามาจนทำไม่ไหวดไม่ไหว สิ่งดี ๆ อะไร ๆ ตามมาหมด แกเกิดศรัทธาเลื่อมใสอย่างมาก เมื่อพระไปติดต่อกลึงด้ามขวานเป็นจำนวนมากเพื่อใช้แจกในงานพระราชเพลิงศพ เขาบอกว่า สำหรับหลวงปู่เจี๊ยะแล้วมีเท้าโหล่เอามาเลย ไม้ที่นี้มีเท้าโหล่ให้หมดเลย งานอื่นไม่ต้องทำ ทำงานนี้งานเดียว งานพระอรหันต์อย่างนี้หาที่ไหนไม่มีอีกแล้ว (เขาพูดได้เยี่ยมจริง ๆ)

วิชาหนังเหนียว

วันหนึ่งมีผู้หญิงวัยแก่คนหนึ่ง แออยากอยู่ยงคงกะพัน แออยากหนังเหนียว นิมนต์ให้หลวงปู่เป่าหัวให้สุดยอไปเลย หลวงปู่ก็สอนว่าของพวกนี้ไม่จริงยั่งยืนศักดิ์สิทธิ์วิเศษเท่ากับภาวนาพุทโธหรือก แกก็ไม่เอาพุทโธ แออยากหนังเหนียวอยู่อย่างเดียว ท่านรำคาญจึงเป่าหัวปู่ๆ ให้แกก็กลับไปด้วยความสบายใจที่ได้ถูกเป่าเสกกระหม่อมด้วยวิชาหนังเหนียว

หลังจากนั้นเวลาผ่านไปประมาณครึ่งเดือน เสี่ยงรถพยาบาลวิ่งเข้ามาที่วัดป่าภูกินีตต ฯ อย่างรีบด่วน จอดที่หน้ากุฏิหลวงปู่ ผู้หญิงคนเดิมร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด แพทย์พยาบาลนำเธอเข้ามารักษาเรียนท่านว่า “หลวงปู่เจ้าคะ ช่วยเป่ากระหม่อมถอดถอนวิชาหนังเหนียวให้ด้วยเถอะ ตอนนี้จะตายอยู่แล้วปวดท้องเหลือเกินไส้ติ่งจะแตกอยู่แล้ว หมอพยายามผ่าตัด เข็มฉีดยาก็ไม่เข้า เชือดเท่าไ้ไร เฝื่อนเท่าไ้ไรก็ไม่เข้า มันเหนียวจริง ๆ หนั่งดิฉันนี่” เธอพูดทั้งๆ ที่มีมือกุมท้องอย่างน่าเวทนาสงสาร หลวงปู่จึงเป่าหัวให้ เธอก็กลับไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลโดยรีบด่วนได้อย่างปกติ

สรุปธรรมปฏิบัติสั้น ๆ

แม้ในขณะที่นอนป่วยอยู่บนเตียง เมื่อมีคนมาถามเรื่องภาวนาท่านจะเมตตาตอบเพียงสั้น ๆ ว่า “ให้พุทโธ เร็ว ๆ ๆ เหมือนรื้อบ้านเราถี่ ๆ อะไรละจะเข้ามาได้”

แล้วท่านก็พูดเรื่อง กิเลส กรรม วิบาก ว่า พวกเราทุกคนอยู่กับร่างกายนี้มาหลายภพชาติแล้วแต่พอวิชามันปิดบังจึงจำไม่ได้ ให้พากันปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา นะ เพราะว่า **ศีลเป็นเหตุ สมาธิเป็นผล สมาธิเป็นเหตุ ปัญญาเป็นผล ปัญญาเป็นเหตุ วิมุตติเป็นผล** ฯ

นอกจากเรื่องที่เล่าแล้ว ยังมีเรื่องอื่นอีกมากมายที่เป็นปาฏิหาริย์ แต่ท่านจะแสดงเฉพาะบุคคลเท่านั้น นั่นเป็นเครื่องส่องแสดงให้เห็นว่า ท่านรู้แต่ท่านไม่พูด พอเหตุการณ์และเวลาเหมาะสมท่านจึงจะพูดขึ้นมา บางทีทั้งๆ ที่ท่านรู้ก็ทำเหมือนไม่รู้ ท่านเฉย เพราะพูดไปคงไม่เกิดประโยชน์อะไร

หลวงตาบัวมาเยี่ยม/พูดกันครั้งสุดท้าย

วันที่หลวงปู่เจี๊ยะจะเข้าโรงพยาบาลศิริราชเป็นครั้งสุดท้ายนั้น หลวงตามหาบัวท่านได้เดินทางไปเยี่ยมดูอาการป่วยของท่านที่วัดป่าภูกินีตตปฏิบัติปาราม

หลวงตามหาบัวเยี่ยมหลวงปู่
ที่วัดป่าภูกิริยาตตปฏิปทาธรรม

ในวันที่ ๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ท่านได้เข้าไปดูภายในภูกิริยาตตเจดีย์ได้เทศนาถึงความรักความเมตตาที่ท่านพระอาจารย์มั่นมีต่อหลวงปู่เจี๊ยะ และกล่าวชมสรรเสริญภูมิจิตภูมิธรรมของหลวงปู่เจี๊ยะเป็นอเนกปริยาย

หลังจากท่านเข้าชมภูกิริยาตตเจดีย์แล้ว ท่านจึงเดินทางมาที่กุฏิที่หลวงปู่เจี๊ยะพักอาพาธอยู่ได้ทักทายพร้อมกับลูบที่มือกล่าวว่า “หลวงตาบัวมาเยี่ยม”

“เราไม่พูดอะไรมากแหละเพราะจะเป็นการรบกวนท่าน แล้วจึงนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียงและได้เทศนาธรรมให้ประชาชนญาติโยมที่ติดตามมาเป็นจำนวนมากในเรื่องว่า **“พระอรหันต์ละสังขาร”** ประหนึ่งจะเป็นเครื่องหมายเตือนสานุศิษย์ให้ได้ทราบล่วงหน้า คราวนี้เป็นคราวสุดท้ายของหลวงปู่เจี๊ยะแล้ว สังขารที่แบกหามมานานถึงกาลที่จะต้องทิ้งกันไปแล้ว

เป็นที่น่าสังเกตว่า ก่อนหลวงตาจะมา หลวงปู่เจี๊ยะท่านจะมีอาการไอไม่หยุดเมื่อหลวงตามาถึงเท่านั้นแหละอาการไอที่โหมกระหน่ำอย่างรุนแรงนั้น ประหนึ่งว่าไม่เคยไอละ หลวงปู่ท่านนอนนิ่งแสดงคารวะธรรมที่หลวงตามาเยี่ยม เป็นกิริยาแสดงความเคารพยิ่งแม้ในขณะที่ป่วย แม้หลวงตาจะเทศน์นานเท่าใด ท่านก็ไม่ไอละแม้แต่ครั้งเดียว พระบางรูปที่นั่งอยู่บริเวณนั้นถึงกับอุทานว่า “อัศจรรย์! หลวงปู่เข้าฌานสมาบัติ”

แต่เมื่อหลวงตาเดินทางกลับเท่านั้นแหละ หลวงปู่เจี๊ยะกลับมาไอลักษณะเหมือนเดิม แม้ด้วยสายตานุชิตที่เห็นเรื่องนี้แจ่มชัดได้อย่างนั้นก็พอจะอนุมานได้ว่า เรื่องที่จะทำอย่างนี้ได้มิใช่วิสัยสามัญชนคนธรรมดาจะทำได้ ต้องเป็นผู้มีความรู้พิเศษมีภูมิธรรมชั้นสูงที่สามารถระงับเวทนาขั้นนี้ได้

หลวงตาแสดงเรื่องพระสารีบุตรปรินิพพาน/พระอรหันต์ ละสังขาร

ในวันนั้นหลวงตานั่งข้างเตียงอาพาธได้กล่าวธรรมเทศนาแบบสบายๆ เพื่อให้หลวงปู่เจี๊ยะรีนเร้าใจในธรรม และเป็นเชิงเล่าเรื่องชาดกให้ลูกหลานฟังความว่า...

...พระสารีบุตรเถระ ทำวัตรแก่พระผู้มีพระภาคเจ้าแล้วเข้าสู่ที่พักกลางวัน บัดกวาด ปูแผ่นหนัง ล้างเท้า นั่งขัดสมาธิเข้าผลสมาบัติ ครั้นออกจากสมาบัติแล้วเกิดปริวิตกว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายปรินิพพานก่อนหรือหลังพระอัครสาวก ก็รู้ว่าอัครสาวกก่อน จึงสำรวจดูอายุของตน ก็รู้ว่าอายุสังขารของตนจักเป็นไปได้เพียง ๗ วันเท่านั้น จึงดำริว่า จักปรินิพพานที่ไหนหนอ?

คิดว่า ท่านราหุลปรินิพพานในดาวดึงส์ ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะปรินิพพานในสระนันทวัน เราเล่าจะปรินิพพาน ณ ที่ไหน เกิดจิตปรารถนาขึ้นว่า มารดาของเราแม่เป็นมารดาพระอรหันต์ ๗ รูป ก็ไม่เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ พิจารณาว่ามารดาจักบรรลุธรรมด้วยเทศนาของเรา ถ้าหากว่าเราพึงเป็นผู้ชวนชวายน้อยแล้วไซ้จะเป็นที่ครหาว่ากล่าวได้ว่า “พระสารีบุตรเป็นที่พึ่งของเทวดาและมนุษย์มากมายนับไม่ได้ หนึ่งเล่า ตระกูล ๘๐,๐๐๐ ตระกูล เลื่อมใสในเรา บังเกิดในสวรรค์ แต่ไม่อาจกำจัดแม้เพียงความเห็นผิดของมารดาได้”

จึงตกลงใจว่า เราจักเปลี่ยนความเห็นผิดของมารดา แล้วจักปรินิพพานในห้องน้อยที่บ้านเกิด จึงเข้าไปทูลลาพระพุทธเจ้าเพื่อไปปรินิพพานว่า

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ต่อไปนี้อีก ๗ วัน ข้าพระองค์จักทอดเรือนร่างเหมือนนางภาระลง ขอพระพุทธองค์ทรงอนุญาต”

พระเถระรู้ว่า พระพุทธองค์มีพระประสงค์ให้แสดงฤทธิ์ คือตามธรรมดา พระพุทธองค์ไม่อนุญาตให้พระสาวกแสดงฤทธาถักดามภาพ แต่คราวนี้เป็นคราวสุดท้ายที่พระสารีบุตรมาราบทูลลา เพื่อนิพพาน พระพุทธองค์จึงตรัสแก่พระสารีบุตรว่า

“สารีบุตร เธอจะแสดงอะไรให้เป็นที่ระลึกลับแก่พวกน้องๆ ก็จงแสดงเป็นที่ระลึกลับ เป็นมหามงคลต่อไปอีกนาน”

หลวงตานั่งข้างเตียงอาพาธได้กล่าวธรรมเทศนาแบบสบายๆ เพื่อให้หลวงปู่เจี๊ยะรีนเร้าใจในธรรม

เมื่อพระพุทธองค์ทรงอนุญาตแล้วพระเถระจึงแสดงปาฏิหาริย์ครั้งใหญ่ โลดสูง ๗ ชั่วโมงตาล ยืนอยู่ท่ามกลางอากาศ แล้วจึงลงมาแสดงธรรมกราบทูลพระศาสดาว่า ๑ อสงไขย กำไรแสนกับ นั้นเป็นการเห็นครั้งแรก นี่เป็นการเห็นครั้งสุดท้าย

พระศาสดาตรัสกับเหล่าภิกษุผู้ยินลืมนอยู่ว่า พวกเธอจงตามไปส่งพี่ชายใหญ่ของพวกเธอเถิด พี่ชายใหญ่ของเธอทั้งหลาย ลาโลก ลาสังสาร วัฏฏวนกองทุกข์ไปในคราวนี้แล้ว

ตลอดระยะเวลา ๗ วันที่พระสารีบุตรเดินทางกลับบ้านนาลกคามซึ่งเป็นบ้านเกิด เพื่อโปรด โยมมารดา ได้อนุเคราะห์ผู้คนด้วยธรรมเทศนาตลอด ถึงบ้านนาลกคาม (นาลันทะ) ในเวลาเย็น แล้วหยุดพักที่ต้นไทรใกล้ประตูบ้าน นายอุปเวระตะซึ่งเป็นหลานชายจึงมาพบเข้า ท่านจึงพูดว่า

“ย่าของเจ้าอยู่ในเรือนหรือ ไปบอกย่าเจ้าด้วยว่าเรากลับมาบ้าน ให้ช่วยจัดห้องน้อยที่เราเคยเกิด ให้เราพักด้วย และจัดที่พักสำหรับภิกษุ ๕๐๐ รูปด้วย”

หลานจึงนำเรื่องไปบอกแก่นางพราหมณีผู้เป็นโยมมารดา นางคิดว่า

“สารีบุตรบวชเมื่อหนุ่มเป็นคฤหัสถ์ เมื่อแก่สงสัยอยากสึกจึงกลับบ้าน”

ในเวลาพลบค่ำโรคลงโลหิตกำเริบอย่างหนัก เกิดเวทนาใกล้ตายแก่พระเถระ โยมแม่ท่านยืนอยู่ที่ประตูห้องคิดว่า บุตรของเราบวชแล้วมาตายแบบนี้ น่าเสียใจจริง ๆ

ท้าวมหาราชทั้ง ๔ ตรวจดูทราบว่า พระสารีบุตรจักปรินิพพานในห้องน้อยที่บ้านเกิด จึงรีบลงมาไหว้ ยืนอยู่ไม่นานท้าวสักกะจอมเทพ ...ท้าวสุยามะ ...ท้าวมหาพรหมก็พากันมาสักการะพระเถระ แล้วเหาะจากไป

หลวงปู่เจี๊ยะที่หน้าภูริทัตต
เจดีย์ยามเย็น

โยมมารดาเห็นเทวดามากราบไหว้และเหาะจากไป จึงเข้าไปในห้องพระเถระ
สนทนาถามตอบกันว่า

“ลูกเป็นใหญ่กว่าท้าวมหาราชทั้ง ๔ หรือ?”

“ท้าวมหาราชนั้นก็เหมือนคนวัดนั้นแหละโยมแม่ ทรงถือพระขรรค์อารักขา
ตั้งแต่พระศาสนาทรงปฏิสนธิ”

“ลูกเป็นใหญ่กว่าท้าวสักกะจอมเทพหรือ?”

“โยมแม่เอ๋ย ท้าวสักกะนั้นก็เหมือนสามเณรน้อย ๆ ของพระศาสนา”

โยมแม่ของพระสารีบุตรคิดว่า บุตรของเรายังมีอำนาจมากถึงเพียงนี้
แล้วพระบรมศาสดาจะมีอำนาจมากสักเพียงไหน ความอัครัยและปิติจจึง
เกิดขึ้นอย่างมาก

พระสารีบุตรจึงกล่าวว่า โยมแม่ สมัยพระศาสดาประสูติ ตรัสรู้ ประกาศ
ธรรมจักร หมิ่นโลกธาตุหวั่นไหว แล้วจึงกล่าวพรรณนาพุทธคุณอย่างพิสดาร
จบลง โยมมารดาได้สำเร็จโสดาปัตติผล

ค่าน้ำนมข้าวป้อน ได้รับการชดใช้ด้วยธรรมะ จวนใกล้สว่าง พระเถระให้
พระจุนทะยกท่านลุกขึ้นนั่ง ครั้นแสงอรุณปรากฏ มหาปฐพีเลื่อนลั่นปรินิพพาน
ด้วยอนุภาติเสสนิพพานธาตุ จากนั้นพระพุทธรองค์โปรดให้สร้างพระเจดีย์

หลวงตามหาบัวแสดงธรรมเรื่องพระอรหันต์กับธาตุขันธ์

เมื่อหลวงตาแสดงเรื่องพระสารีบุตรปริณิพพานจบลง ท้ายกัณฑ์เทศน์ได้สรุปเรื่องพระอรหันต์กับธาตุขันธ์ดังนี้ว่า.....

...พระอรหันต์ท่านหมดกิเลสทุกอย่างแล้ว ก็มีแต่ความรับผิดชอบในธาตุขันธ์ ไม่ได้เป็นในหัวใจ ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว เรียกว่าท่านรับผิดชอบตั้งแต่ท่านบรรลุนิพพานแล้ว จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของลมหายใจขาด ท่านก็ปล่อยเลย พระอรหันต์กับธาตุขันธ์มีความรับผิดชอบเสมอกันกับโลกทั่ว ๆ ไป เป็นแต่เพียงท่านไม่ยึด เช่นเดินไปกำลังจะเหยียบบรากไม้แต่คิดว่านั้นเป็นงู ท่านก็ต้องมีการกระโดดข้ามหรือหลบเป็นธรรมดา หรือท่านจะลื่นหกล้ม ท่านก็พยายามช่วยตัวเองไม่ให้ล้ม ต่างกันกับคนทั่ว ๆ ไป ตรงที่ว่า คนทั่วไปจิตใจร้อนวูบ ๆ เพราะอุปาทานยึดมั่น ส่วนจิตพระอรหันต์ท่านเพียงแต่เฝ้าเท่านั้น ต่างกันตรงนั้น

อย่างที่พระพุทธเจ้าปริณิพพาน บรรดาพระอรหันต์ปลงธรรมสังเวช คือขันธ์ท่านแสดงอาการ เช่นน้ำตาร่วง ไม่ใช่จิตใจของท่านเป็น เวลาท่านจะไปจริง ๆ ขันธ์ ๕ เป็นวาระสุดท้าย ส่วนนอกนั้นก็ปล่อยไปหมดแล้ว รับทราบเป็นธรรมดา ส่วนธาตุขันธ์รับทราบตลอดทั้ง ๆ ที่ปล่อยแล้ว เจ็บก็บอกว่าเจ็บ ปวดก็บอกว่าปวด หนาวก็บอกว่าหนาว ร้อนก็บอกว่าร้อน แต่เป็นอยู่ภายในขันธ์ล้วนๆ อันนั้นชอบอันนี้ไม่ชอบล้วนอยู่ภายในขันธ์ ไม่ได้เข้าถึงจิต ถ้าว่าอันนี้ดี ก็ดีอยู่ในขันธ์ ไม่ได้ยึดมั่นอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นในโลก ถ้าหากว่าจะเทียบแล้ว เหมือนเรานั่งอยู่ที่นี่ มีเด็กหรือผู้คนสัญจรไปมา เราไม่ว่าเขาบกเวน แต่เขาเป็นของเขาอย่างนั้น ขันธ์ก็ไม่ได้ว่าบกเวนจิตใจ เป็นเพียงรับทราบกัน

นี่แหละสมมุติมันหดเข้ามา เจ็บท้องปวดศีรษะหมดไป จะหดเข้าไป ความรับผิดชอบในขันธ์หดเข้ามา จะเข้ามาจุดที่บริสุทธิ์ตามธาตุขันธ์ที่บริสุทธิ์ พอหดเข้ามาความทุกข์ร้อนในร่างกายจะหมดไปๆ สุดท้ายความทุกข์ทั้งหลายในร่างกายนี้ไม่มีเลย ปล่อยไปหมด นี่เรียกว่าสมมุติครั้งสุดท้ายของขันธ์จะดับวูบลง ขณะที่ลมหายใจขาด พอลมหายใจขาดปั๊บ ขันธ์ดับวูบลง จิตดวงที่บริสุทธิ์รับทราบจะดีดออกเป็นธรรมชาติ ในขณะที่ท่านจะดับขันธ์นั้น ท่านไม่มีทุกข์อะไรเลย บรรดาพระอรหันต์ไม่มี คนทั้งหลายมีความทุกข์ความติดร้อน ดีไม่ดีตกเตียงไปก็มี ไม่มีสติสังข เพราะความทุกข์มากนะ แต่พระอรหันต์ท่านไม่เป็นอย่างนั้น เวลาจะไปจริง ๆ ความทุกข์ทั้งหลายหดเข้ามาหมด ตาเหมือนตาไม้ไฟ หูก็หูกะทะ อวัยวะต่าง ๆ เป็นเหมือนซุงทั้งท่อน คือความรู้อันนี้หดเข้ามาแล้ว ทุกขเวทนาอยู่ในขันธ์ พอความรู้หดไป ทุกขเวทนามันหมด ก็เหลือแต่ความรู้ที่ปล่อยความรับผิดชอบออกไป พอปล่อยปั๊บพร้อมกับลมหายใจออกไป ขาดปั๊บหมด นี่แหละสมมุติทั้งมวลหมด ในวาระสุดท้ายคือขันธ์ ๕ ท่านไปง่ายๆ ท่านไม่ลำบากลำบากไม่เหมือนพวกเรา พระอรหันต์ท่านนิพพานง่าย ๆ ใต้ร่มไม้ชายเขาที่ไหน

นี่แหละพระพุทธศาสนาของเราเป็นศาสนาชั้นเอกพิสูจน์ด้วยตน พระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่สงสัย

หลวงปู่ทำสมาธิขณะอาพาธที่โรงพยาบาลศิริราชก่อนมรณภาพ

ประจักษ์ผลเป็นพยาน ตลอดจนบาปบุญ นรทสวรค์ นิพพานท่านเจ็ดจำอยู่
ภายในใจนี้ พวกเราตบอดว่าไม่มี สิ่งที่ว่าไม่มี มันเผาเรา เวลาตายก็เผา
ตัวเอง

...เป็นเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์

...เมื่อหลวงตาเทศนาธรรมจบเวลา ๑๔.๐๐ น. ท่านจึงลุกขึ้นมองหลวงปู่
เจี๊ยะอย่างเพ่งพินิจสุขุมกล่าวคำบอกกล่าว “ผมกลับก่อนนะ” คำนี้เป็นคำสั่ง
ลากันครั้งสุดท้ายของพระมหาเถระทั้งสอง

หลังจากหลวงตาทกลับไป ๒ ชั่วโมง อาการป่วยของหลวงปู่เจี๊ยะก็กำเริบ
ทรุดหนัก มีไข้สูง หอบเหนื่อย พระศิลาบุญญาได้ติดต่อพระอาจารย์เขียว
เพื่อติดต่อรพพยาบาลโดยด่วน เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. แพทย์ผู้ดูแลได้แก่
รองศาสตราจารย์นายแพทย์ชัชวรินทร์ รัชต์ภักย์ และรองศาสตราจารย์แพทย์หญิง
พิมพ์ประไพ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา ได้จัดรถพยาบาลรับท่านไปที่โรงพยาบาล
ศิริราช ระหว่างทางท่านมีอาการเขียวออกซิเจนในเลือดต่ำ จึงได้นำท่านไปยัง
โรงพยาบาลกรุงเทพมหานครเพื่อรักษาเบื้องต้นจนปลอดภัย และเดินทาง
ไปยังโรงพยาบาลศิริราชต่อไป รองศาสตราจารย์นายแพทย์สุชาย สุนทรามา
และรองศาสตราจารย์นายแพทย์สถาพร มานัสสฤษดิ์ ได้ช่วยกันดำเนินการ
รับหลวงปู่ไว้ในหอผู้ป่วยวิกฤต ผลเอกซเรย์ปอดพบมีสารน้ำในช่องเยื่อหุ้มปอด
ข้างขวา แพทย์ที่หอผู้ป่วยวิกฤตระบบทางเดินหายใจได้ทำการใส่ท่อช่วยหายใจ
เลือดออกจากช่องเยื่อหุ้มปอดข้างขวา ได้น้ำปนเลือดประมาณ ๑,๔๐๐ ซีซี
และได้ตรวจพบเซลล์มะเร็งในน้ำปนเลือดจากช่องเยื่อหุ้มปอด คณะแพทย์ผู้
รักษาได้ตัดสินใจไม่ถวายยาต้านมะเร็งเนื่องจากประเมินแล้วว่า สภาพร่างกาย
ของท่านคงรับกับภาวะแทรกซ้อนของยาไม่ได้ จึงถวายเป็นการรักษาตามอาการ
เพื่อให้ท่านมีทุกข์เวทนาทางกายน้อยที่สุด

เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ทรงห่วงใย

หลังจากหลวงปู่เจี๊ยะ เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช เมื่อเจ้าฟ้า
หญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ทรงทราบข่าวอาการอาพาธหนัก ถึงแม้ขณะนั้นพระองค์
ทรงงานอยู่ประเทศเนเธอร์แลนด์ ยังทรงติดต่อสอบถามถึงอาการหลวงปู่เจี๊ยะ
ทางโทรศัพท์จากคุณหญิงจรัสศรี ที่ปรีดิวัน ราชเลขาในพระองค์ฯ ด้วยความ
ห่วงใยยิ่งเป็นระยะๆ โดยกำชับทางคณะแพทย์ผู้ดูแลรักษา ให้ดูแลหลวงปู่เป็น
กรณีพิเศษ

พระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าหญิง
จุฬาภรณวลัยลักษณ์
อัครราชกุมารี

วันใดที่อาการอาพาธหนักเข้าห้อง RCU พระองค์มีส่วนช่วยตัดสินใจพระทัย วินิจฉัยในการออกและเข้าห้อง RCU ทุกครั้ง นับเป็นพระกรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น อย่างหาที่สุดมิได้

หลวงตารับรองภูมิธรรม ๓ ครั้ง ๓ วัน

ณ โรงพยาบาลศิริราช วันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ หลวงตาไปเยี่ยมดูอาการหลวงปู่เจี๊ยะ ด้วยความเป็นห่วง คณะแพทย์ได้กราบเรียนและถามตอบกับหลวงตาดังนี้

หมอกกราบเรียนถามหลวงตาว่า “ปอดข้างขวาติดเชื้อ ต้องเจาะเอาหนองไปตรวจดูว่าติดเชื้ออะไรบ้าง แล้วแต่ดุลยพินิจหลวงตาจะว่าอะไรหรือเปล่าคะ... อาหารยังใส่สายยางหน้าท้องเหมือนเดิม”

หลวงตาพูดว่า “หลวงตามาเยี่ยมดูอาการว่าเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าจะแนะอย่างนั้น อย่างนี้ไม่ได้ ต้องแล้วแต่หมออยู่กับหมอนะ”

“อย่างนั้นการรักษาหลวงปู่เจี๊ยะก็แล้วแต่ดุลยพินิจของหมอใช้มัยเจ้าคะ”

“มันก็ไม่แนเหมือนกันละ คำว่าคุณหมอย่างเดียวก็เป็นโลกล้วน ๆ มีธรรมอย่างเดียวก็เป็นธรรมล้วน ๆ ไปสู่จุดกลางก็มีทั้งธรรมทั้งโลก ผสมกันไปพิจารณากันไป สมควรอย่างไรบ้าง เป็นจุดศูนย์กลางแล้วแต่จะพิจารณากัน หลวงตาก็เพียงแต่แนะได้แค่นี้”

“ถ้าคุณอาการไม่อยู่ก็รุนแรงไปเลย ถ้าหายก็กลับไปอยู่ในสภาพเดิมที่ป่วยอยู่”

“เราก็ไม่กลัววินิจฉัย เพราะธรรมกับโลกเป็นคู่กัน ถ้าพูดแบบโลกก็ว่าเป็นคู่แข่งกัน จะเอาทางไหน ถ้าเป็นนักธรรมะ ก็เอาธรรมเป็นหลักใหญ่กว่าโลก ถ้าเป็นโลกล้วน ๆ ก็ถือโลกเป็นใหญ่

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
เยี่ยมหลวงปู่เจี๊ยะที่โรงพยาบาลศิริราช
เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗

จะเยียวรักษาสะไรก็มอบให้ทางโลกทั้งหมด ถ้าธรรมก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง หลวงตาจึงไม่กล้าตัดสินใจให้ ได้แต่ฝากข้อคิดไว้เท่านั้น”

สำหรับอาจารย์เจี๊ยะนี้เรายืนยันได้เลยว่า “ทางด้านจิตใจไม่มีปัญหาอะไรทั้งนั้น

โลกกับธรรมอยู่ด้วยกัน ทางธาตุขันธ์ก็เยียวยากันไป มันควรจะได้แค่ไหน ก็เยียวยากันไป ถ้าไม่สามารถจะเป็นไปได้แล้วก็มอบลงในกฎแห่งธรรม” “เข้าใจหรือ?” หลวงตาหันมาถามหมอ แล้วก็เล่าต่อว่า “มันมีอยู่ ๒ อย่าง

๑) มันมีข้อที่มันใจแนใจก็คือ ทางด้านจิตใจอาจารย์เจี๊ยะไม่มีปัญหาอะไรเลย

๒) ก็มีแต่อยู่กับโลก จะอยู่ไปแคไหน ๆ ถ้าหากมันเป็นไปได้ก็ปล่อยไป เป็นธรรมไปหมด เข้าใจแล้วหรือ?” หลวงตาถามหมอย้ำ

แล้วหลวงตาก็กเล่าเรื่องหลวงปู่เจี๊ยะต่อไปอีกว่า “ทางด้านจิตใจท่านอบรมมาแต่เริ่มแรกบวชนะ อบรมจิตใจล้วน ๆ มาตลอดปัจจุบันนี้ สรุปผลแห่งการปฏิบัติที่ทราบจากการสนทนา หรือทราบด้วยวิธีอื่นใดก็ตาม ก็ลงในจุดว่า “เราเป็นที่แน่ใจ สำหรับทางด้านจิตใจท่านไม่มีปัญหาอะไร แต่เวลานี้ก็อยู่กับขันธ์ล้วน ๆ เท่านั้น”

“เข้าใจไม่ใช่หรือ?” หลวงตาถามหมอย้ำอีกครั้ง เป็นครั้งที่ ๓ เหมือนกับที่ท่านพูดย้ำเน้นถึงจิตของหลวงปู่เจี๊ยะว่าไม่มีปัญหาอะไรเลยถึง ๓ ครั้งเช่นกัน

“นี่เราก็จะกลับไม่มีอะไร มีเท่านั้นนะ” แล้วหลวงตาก็กุ๊กขึ้นเขยิบเข้าใกล้ ๆ เตียงหลวงปู่เจี๊ยะ ยืนพิจารณาส่วนต่าง ๆ ของสรีระร่างกายด้วยท่วงท่าอันสุขุมเยือกเย็น

ปัจฉิมทสสนา..การเห็นกันครั้งสุดท้าย

ธรรมกิริยาสองพระมหาเถระผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค ปฏิบัติต่อกันเป็นประหนึ่งจะบอกพวกเรว่า...

“...อีกไม่นานนักหรือร่างกายนี้จักหับถมบนพื้นแผ่นดิน แต่ทางด้านจิตใจทรงอริยธรรมอันยิ่งใหญ่ฝากไว้ให้โลกถือ คราวนี้คงเป็นคราวสุดท้ายที่สหธรรมิกซึ่งเป็นดั่งช้างเผือกคู่งามได้ร่วมธรรมของท่านพระอาจารย์มัน จะต้องลาธาตุขันธ์ขาดจากกันไป

โอ... ปัจฉิมทสสนา...การเห็นภาพพระมหาเถระอริยะสาวกทั้งสองอยู่พร้อมหน้ากัน เป็นดั่งช้างเผือกคู่งามที่หาดูชมได้โดยยากยิ่ง เป็นภาพประวัติศาสตร์ที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้อีกแล้ว

ดอกไม้ในวัด

การเห็นกันและกันครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อมีการเริ่มต้นขึ้นแล้ว ย่อมมีการสิ้นสุดลง ใครเล่า? จักสามารถหน่วงเหนี่ยวสิ่งซึ่งจะต้องเป็นไม่ให้เป็นได้

ตำนานอันยิ่งใหญ่ถูกจารึกไว้บนหัวใจปวงชนและถูกปิดลงด้วยหลักอนิจจัง

ความรักความเคารพและสายใยธรรมที่มีต่อกันหยั่งลึกซึ่งเกินเปรียบเทียบได้

พระมหาสาวกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นทั้งสอง ช่างงามทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุด

โอหนอ...ปัจฉิมทัสสนา นี่คือการเห็นเรือนร่างสมมุติระหว่างกันเป็นครั้งสุดท้าย”

ภาพบรรยากาศภายในห้องพยาบาลดูเคร่งขรึม อุบาสก อุบาสิกา พระภิกษุสามเณร และหมอนต่างมีจิตเรื่อรในธรรมกิริยาที่พระหลวงตาแสดง เกิดจิตปลื้มปีติพร้อมทั้งน้ำตาในภูมิธรรมของหลวงปู่เจี๊ยะและเสียดายสุดซึ่งที่ท่านจะต้องจากเราไปในเวลาอีกไม่นาน ทุกๆ คนต่างนั่งนิ่ง

ใครเล่า! ณ ห้องพยาบาลนั้น จะทราบว่ ภายในดวงจิตแต่ละคนจะปั่นป่วนรวนเรหวิวหวั่น ลึกปานใด ...นอกจากพระมหาเถระทั้งสองที่มีจิตทะลุแผ่นดินแผ่นดินฟ้าเท่านั้น

ก่อนมรณภาพ ๓ วัน

วันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนมรณภาพเพียง ๓ วัน เกิดเหตุอัศจรรย์ที่ควรนำมาพิจารณาเป็นอย่างมาก หลวงปู่เจี๊ยะ มีจิตวิจรณผ่องใส แสดงท่าทางอาภายาญ พุดจาเสียงดังฟังชัด เป็นประหนึ่งว่า ไม่เคยป่วยเป็นเวลามานานปี

วันนั้นท่านเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิต ตั้งแต่เริ่มต้นจนวาระสุดท้าย แม้เรื่องเบ็ดเตล็ดเล็กน้อย เช่น เรื่องแฟนสาวที่เคยรักสมัยเป็นหนุ่ม เรื่องญาติพี่น้อง บิดามารดา ฯลฯ สรุปท้ายสุด ท่านพุดสั้นๆ แต่ตะโกนด้วยเสียงดังลั่นว่า “พระเจี๊ยะตายแล้ว ๆ ๆ” ตายจากสมมุติบัญญัติ เป็นประหนึ่งวาทะศักดิ์สิทธิ์ ที่พระอริยเจ้าทั้งหลายกล่าวลาโลก ที่ระงมปนเปื้อนเต็มไปด้วยความทุกข์เดือดร้อนนานาประการ พุดง่าย ๆ ที่เป็นภาษาธรรมะก็คือ ปลงอายุสังขาร ที่แบกหามทุกข์ทรมานมานานปี

บัดนี้ อีก ๓ วันข้างหน้า ภาระทั้งปวงจะต้องถูกทอดทิ้งแล้ว เหลือแต่ธรรมะที่เลิศเลอภายในใจเพียงเท่านั้น

และแล้ววันสุดท้ายก็มาถึง...

วันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ หลวงปู่เจี๊ยะเริ่มมีอาการเหนื่อยมากและออกซิเจนในเลือดลดลง ได้ทำการเอ็กซเรย์ปอดพบว่า มีน้ำในช่องเยื่อหุ้มปอดจำนวนมากทั้งสองข้าง แพทย์ได้ทำการเจาะช่องเยื่อหุ้มปอดและดูดน้ำปนเลือดออกมาข้างละประมาณ ๘๐๐ ซีซี

หลังจากนั้นอาการเหนื่อยของท่านลดลง และต่อมาเวลาประมาณ ๒๒.๕๕ น. หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ก็ได้ละสังขารเข้าสู่อนุภาติเสสนิพพานด้วยความสงบและอาภายาญในธรรม สิริอายุรวม ๘๘ ปี ๒ เดือน ๑๗ วัน ๖๘ พรรษา

นำศพกลับวัดป่าภูกิริยา/รดน้ำศพ/สวดอภิธรรม

วันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ นำศพท่านกลับไปตั้งรดน้ำศพที่กุฏิพนักที่วัดป่าภูกิริยาตตปฐิปการาม ข้าราชการมรณภาพแพร่สะพัดออกไปทั้งพระเถร ประชาชนหลังไหลกันมาคารวะศพไม่ขาดสาย คณะศิษยานุศิษย์กล่าวขอขมา

เวลา ๑๓.๐๐ น. สมเด็จพระญาณสังวรฯ สมเด็จพระสังฆราชเมื่อทราบข่าว ทรงมีรับสั่งโดยตรงให้พระเทพสารเวที พระเลขาธุการส่วนพระองค์เป็นผู้แทนพระองค์นำผ้าไตรจีวร และน้ำสรงศพพระราชทานมาอาบศพให้หลวงปู่เจี๊ยะ

เวลา ๑๕.๐๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานน้ำสรงศพ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พลเอกนพ พินสายนแก้ว เป็นผู้แทนพระองค์นำน้ำสรงศพพระราชทานมาอาบศพให้หลวงปู่เจี๊ยะ

เคลื่อนศพสู่กุฏิตตเจดีย์

เวลาบ่ายได้เคลื่อนย้ายศพจากกุฏิไปสู่ “กุฏิตตเจดีย์” อย่างยิ่งใหญ่ สมเกียรติ โลงศพถูกตกแต่งด้วยดอกไม้ธูปเทียนอย่างสวยงาม รายรอบกุฏิตตเจดีย์ประดับด้วยไฟดวงมยั้งในยามค่ำคืน สวนหย่อมดอกไม้หลากสี แนวหญ้าเขียวขจีประดับด้วยหินหลากสีหลากชนิด เจ้าภาพสวดอภิธรรมผู้มาร่วมฟังพระอภิธรรมมากมายสุดประมาณ

วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๓๐ น. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงพระกรุณาโปรดให้ พลเอกชาญ บุญประเสริฐ เชิญพวงมาลาไปวางที่หน้าหีบศพ

วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๖.๐๐ น. สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นายพิจิตร วิชัยสาสน์ ผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี เชิญพวงมาลาวางที่หน้าหีบศพ

พระเถรจากทั่วสารทิศหลังไหล สัตตาหะมาเพื่อสักการะ ร่วมสร้างเมรุและสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ที่จำเป็นก่อนถึงวันพระราชทานเพลิง โรงทานอาหารโรงน้ำปานะ ล้นหลามกินดื่มเท่าไรไม่มีวันหมด มากมายปานประหนึ่งว่าชาวบ้านถิ่นแถวนั้นจะไม่ต้องซื้อหาอาหาร บุญญานุภาพ สังฆานุภาพ ปรากฏเป็นที่ประจักษ์แล้ว ซาติสุดท้าย ชันธุสุดท้าย บารมีสั่งสมมาเท่าไรหลังไหลมาให้หมด ดังคำที่ว่า “ผู้ตายไปนิพพาน ผู้อยู่เฝ้าชื่นชม”

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพวงมาลาหน้าหีบศพ

อำนาจผ้าชีรี้วห่อทอง

หลวงปู่เจี๊ยะ พระผู้นิยมแต่ผ้าเก่าๆ จีวร สบง อังสะ ปะๆ ชุนๆ บาตรใบเดียว กลดหลังเดียว ผ้ากลดผืนเดียว กล่องเข็มกล่องเดียว ใช้ตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งวันตาย ยินดีเพียงบริขารที่มีไม่เสาะแสวงหา ผู้เป็นตำนานผ้าชีรี้วห่อทอง สาวกของพระศาสดา ศิษย์ก้นกุฏิท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต พระสหายของสมเด็จพระสังฆราช (เจริญ สุวฑฺฒโน) สหธรรมิกหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อันตวาลิกท่านพ่อลี ธมฺมธโร คุณธรรมเติบโตใหญ่ความดีปรากฏเด่นเป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณชน ณ บัดนี้แล้ว

ชีวิตจบบริบูรณ์

ชีวิตของหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท เริ่มต้นเรียนจบพรหมจรรย์ ท่ามกลางมีวัตรปฏิบัติทั้งดงามอาจหาญ ทำหาย ที่สุดเข้าสู่อนุภาติเสสนิพพาน ท่านบริบูรณ์ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุด ...เป็นชีวิตที่งามยิ่ง

เบื้องหลังชีวิตที่ท่านจากไป คือ ตำนานที่ต้องเล่าขานไม่รู้จบ

วัดป่าภูริทัตตปฏิปหารามที่เป็นหลักเป็นฐานมั่นคง

ภูริทัตตเจดีย์ สำหรับบรรจุหั่นธาตุของท่านพระอาจารย์มั่น ผู้เป็นบูรพาจารย์

เป็นผลงานที่ท่านภูมิใจเป็นที่สุด เพราะนั่นคือ “อาจารย์บูชา”

ประวัติ ปฏิปทา คติธรรม ของหลวงปู่เจี๊ยะ อาจจะแตกต่างจากพระกรรมฐานรูปอื่นในแง่ปลีกย่อย แต่หลักใหญ่แล้วเป็นเอกเทศ ท่านไม่กว้างขวางเรื่องปริยัติธรรมภายนอก รอบรู้เฉพาะเรื่องจิตตภาวนา อันเป็นธรรมภายใน ท่านปฏิบัติลำบากแต่รู้เร็ว คำสอนของท่านก็เป็นประเภทปัจเจกเฉพาะตน เพราะท่านมุ่งเน้นทางด้านจิตใจเป็นส่วนใหญ่ ประกอบกับท่านมีบารมีธรรมที่บ่มบำเพ็ญมาแต่ชาติปางก่อน เป็นสิ่งที่ช่วยเกื้อหนุนอยู่อย่างลึกลับ การปฏิบัติของท่านจึงนับว่า รู้เร็วในยุคปัจจุบันสมัย ที่มนุษย์มีกิเลสหนาขึ้นโดยลำดับ

ท่านจึงเป็นแบบอย่างทางสงบแก่โลก ที่ระงมปนเปื้อนไปด้วยกองทุกข์นานาประการ ท่านสอนให้พวกเรามองอะไร ไม่ควรมองแต่ด้านเดียว การมองอะไรไม่เพียงใช้สายตาเป็นเครื่องตัดสินเท่านั้น แต่ต้องใช้แววตา คือ ปัญญาเป็นเครื่องประกอบการตัดสินใจ ในการมองโลกและธรรม

เพราะผู้ปฏิบัติธรรมไม่ควรมองข้ามปมคำสอนเพียงเพราะสายตาเท่านั้น ควรพิจารณาให้ถ้วนถี่ เปรียบเสมือนดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงสว่างแก่โลก ย่อมไม่ละเลยทั้งกอไผ่และภูเขา

เพราะไม่มีใครเลย ที่จะมีความดีความชั่วเพียงอย่างเดียว แม้ออกบวชที่มีกสิณงามละมุนก็ยังมี ก้านที่ขรุขระ

ดูแผ่นดิน ไม่มีใครอาจทำให้เรียบเสมอกันได้หมด ฉันทใด มนุษย์ทั้งหลายจะทำให้เหมือนกันหมดทุกคนก็ไม่ได้ ฉันทนั้น

ในความดี ในความเป็นพระที่ดี ก็ย่อมมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง แต่ข้อบกพร่องอันไม่เป็นที่เสียหายต่อส่วนรวมตลอดจน ประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ข้อบกพร่องนั้นก็ควรเป็นข้อยกเว้น ไม่ควรตามตำหนิให้มากความ เช่นเดียวกับในดวงจันทร์ แม้จะมีตำหนิเป็นจุดดำ ๆ อยู่ตรงกลางดวง แต่ชาวโลกก็ไม่ควรไปสนใจตามตำหนิอะไรมากนัก

หลวงปู่เจี๊ยะท่านจึงเป็นผู้มีจิตอิสระมานาน ไม่เกี่ยวเกาะยึดติดพัวพันในบุคคล กาล สถานที่ การปฏิบัติของท่านมุ่งเน้นที่ผลการปฏิบัติมากกว่ารูปแบบแห่งการปฏิบัติ เพราะนี่เป็นนิสัยสะท้อนโลกและปฏิปทาที่เป็น ปัจจัตตัง ยากที่ใคร ๆ จะเลียนแบบได้ ท่านจึงเป็นลัตบุรุษพุทธสาวก ที่หาได้โดยยากยิ่ง สมดังพุทธภาษิตที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า

ทุทฺทหนํ ททมานานํ   ทุกฺกรํ กมฺมกฺขุพฺพตํ
อสนฺโต นานุกฺขุพฺพนติ   สตํ ธมฺโม ทฺรณวโย.

ลัตบุรุษให้ในสิ่งที่บุคคลอื่นให้ได้ยาก กระทำในสิ่งที่บุคคลอื่นกระทำตามได้ยาก

คนที่ไม่ดีจริง ไม่แกร่งจริง ย่อมทำตามท่านไม่ได้

เพราะธรรมชาติของลัตบุรุษ ยากที่คนไม่ดีจะประพาสติดตามได้

สนฺตกาโย สนฺตวาโจ   สนฺตมโน สฺสุมาทิโต
วณฺตโลกามิสฺส ภิกฺขุ   อุปสนฺโตติ วุจฺจตีติฯ

ภิกษุผู้มีกาย วาจาสงบ ยังไม่นับว่าเป็นผู้สงบแท้ แต่ผู้ที่มีกาย วาจา และใจสงบนั้นแล เราคาดคะเนจึงเรียกภิกษุนั้นว่า เป็นผู้สงบอย่างแท้จริงและเป็นผู้คลายจากความลุ่มหลงในโลกทั้งปวงฯ

ประมวลภาพพิธีศพหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท

๑	๒
๓	๔
๕	๖

๑.-๒. หลวงปู่มรณภาพที่โรงพยาบาลศิริราช ๓.-๔. คณะศิษย์ทำพิธีขอขมา
๕.-๖. เตรียมพิธีรดน้ำศพที่ วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๗

๑	๒
๓	๔
๕	๖

๑.-๒. พระเทพสารเวที พระเลขาฯการส่วนพระองค์ในสมเด็จพระสังฆราชฯ เป็นผู้แทนพระองค์นำน้ำสรงศพและถวายผ้าไตร
๓.-๖. คณะศิษย์จากทุกทิศ มาร่วมในพิธีสรงน้ำศพ

๑	๒
๓	๔ ๕
๖	๗ ๘

๑. น้ำหลวงพระราชทานสรงศพ ๒. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พลเอกนพ พินสายนแก้ว เป็นผู้แทนพระองค์ อัญเชิญน้ำพระราชทานสรงศพ ๓.-๘. คณะศิษย์ร่วมกันเคลื่อนศพหลวงปู่ลงสู่โลงทอง

๑	๒
๓	๔
๕	๖

๑-๗. เชิญศพหลวงปู่ขึ้นสู่กุฏิที่ตเจดีย์

๑	๒
๓	๔
๕	๖

๑-๖. บรรดาศิษย์กล่าวขอขมาหลวงปู่

๑	๒
๓	๔
๕	๖

๑. ที่บศพลวงปู่ ประดับดอกไม้อย่างงดงาม ๒. พวงมาลาพระราชทานของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ๓-๕. พระเทพสารเวที พระเลขาธุการส่วนพระองค์ในสมเด็จพระสังฆราชฯ เป็นประธานในพิธีสวดพระอภิธรรม

ส่วนหนึ่งของญาติโยมและสาธุศิษย์ที่ร่วมกันเป็นเจ้าภาพในพิธีสวดพระอภิธรรม ซึ่งมีเป็นประจำทุกคืน น้องๆหลวงปู่เจี๊ยะก็มาร่วมด้วย

ประมวลภาพพิธีทำบุญศพครบ ๕๐ วัน

ประมวลภาพการดำเนินการจัดสร้างเมรุหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท

๑	๕
๒	๖
๓	๗

บริหารของหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ใช้ตั้งแต่วันอุปสมบทจนถึงวันมรณภาพ
 ๑. บาตร ๒. ผ้าสังฆาฏิ ๓. สีย้อมผ้า ๔. กลักด้ายเข็ม ๕.-๖. กลด ๗. กระติกน้ำ

๑	๒
๓	๔

๑. แต่งตั้งเป็นพระครูสุทธธรรมรังษี วัดเขาแก้ว จังหวัดจันทบุรี เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๐๔
๒. แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดป่าภูกาฬิตตปฏิพัทธาราม เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๘
๓. เลื่อนตำแหน่งจากเจ้าอาวาสวัดราษฎร์ขันโท เป็นชั้นเอก เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๕
๔. ใบมรณบัตรหลวงปู่เจี๊ยะ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ เวลา ๒๒.๕๕ น.

บทเพลงประกอบสารคดี

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท

พระผู้เป็นดังผ้าชีริ้วห่อทอง

ผ้าชีริ้วห่อทอง

คำร้อง/พ.ม.ธีรนาถ ขับร้อง/(กบ)เสาวนิตย์ นวพันธุ์ ทำนอง/อ.ธนีสร์ ศรีกลิ่นดี

เหมือนพระทองคำ ที่โบกเอาไว้ด้วยปูน
กะเทาะดูทองคำ เหลืองอร่ามซุกซ่อนภายใน
หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ท่านคือ “ผ้าชีริ้วห่อทอง”
เด่นดวงตาผ่าน กังหันแห่งกาลเวลา
ท่านหาความดีจึงได้ความดี ความชั่วหนีจาก
เป็นปัจเจกธรรม ศีลธรรมนั้นมันยาวไกล

*ก้าวเดินตามธรรม ไม่เดินตามทางกิเลส
ประกาศก้องให้โลกรู้ ผู้ประพาศธรรมนำพันทิ
หัวใจสงบ สายธรรมหลังหยด รดธรรมชาติ
ละรักละชัง อีรุงตุงนังที่ฝังแน่นข้างใน

ไม่มีสูญค่า แม้วันเวลาล่วงเลยผ่านไป
สวยงามสดใส เหนือสิ่งอื่นใด ในหล้า
ประกายแสงส่อง เรื่องรongsตั้งดวงเดือนในนา
ตราบชั่วดินฟ้า คงงามสง่า ไม่เปลี่ยนแปลง
ได้ฝากปฏิบัติ ที่บำเพ็ญมาแต่ชาติปางไหน
ยอมหักได้ ไม่ยอมงอ งอนง้อผู้ใด
ถ้อยคำที่เทศน์ น้ำร้อนปลาเป็นน้ำเย็นปลาตาย
จมองข้างใน อย่ามองข้างนอกซึ่งหลอกซึ่งลวง
ทางแห่งจอมปราษฎ์ ทุกก้าวเดินไร้ความหวั่นไหว
ชีวิตยิ่งใหญ่ คือเป็นไปด้วย ทาน ศีล ภาวนา
(ซ้ำ*)

พระดีเหล็ก

คำร้อง/พ.ม.ธีรนาถ ขับร้อง/สำราญ อุ้นกระโทก (อี๊ด FLY) ทำนอง/จักรวาล เสาธงยุติธรรม

เหล็กแดงฉาน ชุบไฟเผา เอามาตี
ยิ่งแดงเดือด ยิ่งกระหน่ำ ด้วยแรงชาย
ตีลงไป ฟาดลงไป เป็นหมื่นครั้ง
จากเหล็กเหน็บ เหล็กหนา... เป็นวาคอก
ดั่งไฟกิเลส ที่สุ่มรุ้ใจ ให้รู้ร้อน
ตีให้มัน บดให้มันว่ จิบหายไป

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท สอน... พระดีเหล็ก
ตีแล้วขัด ขัดแล้วตี สิ่งไม่ดี... โยน...ทิ้งขยะ

*ดั่งไฟกิเลส ที่สุ่มรุ้ใจ ให้รู้ร้อน
ตีให้มัน บดให้มันว่ จิบหายไป

กำลังมี ดีเปรี้ยว! ลง... โถมทั้งกาย
ใจมันหมาย ไว้ลวดลาย ให้โลกสื่อ
เหงื่อรินหลัง ท่วมทั้งกาย... ดั่งสายหมอก
เป็นมิดดอก เล่มพริ้ว... ขวานหน้าสิงห์
ตีเข้าไป ไม่ต้องผ่อน ออมแรงไว้
ไม่นาน ได้ใจเด็ดเดี่ยว... ที่เปรี้ยวงาม
เหล็กคือกิเลส ตีเข้าไป ให้ชนะ
ด้วยศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา...
ตีเข้าไป ไม่ต้องผ่อน ออมแรงไว้
ไม่นาน ได้ใจเด็ดเดี่ยว... (ซ้ำ*) ที่เปรี้ยวงาม

วัดป่าภูกิริยัตตปฏิบัติปาราม

คำร้อง/(แจ่น) ศรีประภา คล่องคำนวณการ ขับร้อง/บ่อม ออโต้บ้านหัน ทำนอง/จักรวาล เสาธงยุติธรรม

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ผู้ประเสริฐ
ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ผู้เกรียงไกร
วัดป่าภูกิริยัตตปฏิบัติปาราม
หลวงปู่เจี๊ยะ ได้ปฏิบัติตามปฏิบัติ
*พระปาครมฐาน มีศักดิ์ศรี
ท่านให้หมั่นดูจิต สติน่า
การคบหา ญาติมิตรและเพื่อนฝูง
พาลภายนอก พาลภายใน อยู่ที่ไหน
ดังหลวงปู่ท่าน พร่ำสอน เว้าอนจิต
**หมดภพชาติ ตามหลวงปู่หมดทุกข์ภัย

พระสาวกองค์เลิศ ที่ยิ่งใหญ่
ภูกิริยัตตไตรปิฎก ท้าวโลกา
สมณนามหลวงปู่มั่น สมคุณค่า
จิตเจิดจ้าครอบโลกธาตุ บรรลุธรรม
เพราะพึ่งพาอาจารย์ดี ประเสริฐล้ำ
ไม่เพื่องงพล้อออกนอก ธรรมวินัย
อย่าชักจูงกันเป็นพาล จะเหลวไหล
หยุดหัวใจตนเป็นพาล นั้นแหละดี
หมั่นภาวนาเป็นนิจ ลั่นสงสัย
วิมูถวน จบที่ใจ สง่างาม... (ซ้ำ*) (ซ้ำ**)

ปริณญาธรรม

คำร้อง/พ.ม.ธีรนาถ ขับร้อง/นริกระจำง คันทมาส ทำนอง/จักรวาล เสาธงยุติธรรม

จากถิ่นฐานบ้านมา น้ำตาตก
เรียนกรรมฐาน ภาวนาสละตาย
เคยเสียน้ำตาทางโลกซีกก็ครึ่ง
เรื่องความทุกข์ มันบีบคั้นใจ
*เป็นศิษย์พระกรรมฐาน
ไปเพื่อจะหลุดพ้น ค้นหา พระธรรม
อยู่กระท่อมหลังน้อย ๆ เล็ก ๆ
เรียนจบการศึกษา ปริณญาวัตกันที่ใจ

ไฟในอก เราร้อน ไม่ห่อนหาย
ใจเห็นธรรมจึงบวชได้ จนปานนี้
มองย้อนหลัง เพลิงไฟลบ ทนได้อย่างไร
ทุกข์ที่เท่าไร ไม่อาจนับมาคำนวณ
สุดลำบากเหลือประมาณกลืนกล้ำ
ป่าเขาเงื้อมถ้ำ คือฉากหลังกำลังใจ (ซ้ำ*)
คือมหาวิทยาลัยสงฆ์ชั้นเอกอันยิ่งใหญ่
**เลว สะอาด หรือผ่องใส ดวงใจเป็นประธาน
(ซ้ำ**)

เหนือสิ่งอื่นใด

คำร้อง/พ.ม.ธีรนาถ ขับร้อง/อ้อด ศิริบุญ ทำนอง/อ.ธนินทร์ ศรีกลิ่นดี

เสียงสกุณารวมภุมราร้องก้องมา
ปาเจ้าเอ๋ย เจ้าปรงสิ่งใด กลิ่นไอลำดวน
จะอยู่แห่งไหน ไกลหรือใกล้ กลิ่นไอบ้านเรา
กลิ่นศีลธรรม พระอริยเจ้า กำจรกำจาย
จะมีบ้างไหม ถิ่นแดนแคว้นใด หัวใจเป็นหนึ่ง
สายนทีที่ฉ่ำริน ล้นแผ่นดินแผ่นฟ้า ล้ำค่าเพียงใด
*ยกเจดีย์นี้ให้อมบุญฯ คุณพระพุทธรเจ้า
ชั่วลูกชั่วหลาน สานสายป่าน พระกรรมฐานไทย
ประกาศศักดิ์ งามสง่า หัวฟ้าประเทศ
เรามีความสุข คีลสมาธิ ภาวนาอิมใจ
ไอลู่นจากป่ากระหนาบกาย หัวใจคร่ำครวญ
ถึงจะหอมหวาน พุ้งจรผ่านคืนและวันไกล
จะก็ขุนเขา ทะเลสาบน้ำ ไม่เคยเหือดหาย
แม้ร้างมลาย ทวนลมอยู่ คู่ฟ้าดิน
ศิษย์พระอาจารย์มั่น พึ่งร่วมสร้างตำนาน ยิ่งใหญ่
สร้างฤทธิ์เด็ดเดี่ยวไว้ ให้ลูกหลานไทยได้กราบไหว้บูชา
ระก่าหนักเบา ลำบากลำบาก อดทนสู้ไหว
ศรัทธายิ่งใหญ่ พุ่มกายเทใจบูชาคุณ อาจารย์
ลีมาขอบเขต จากหยาดเหงื่อ หลังรินไหล
เหนือสิ่งอื่นใด เรามีพระพุทธรศาสนา...
มีหลวงตามหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท (ข้า*)

ธรรมเติมใจ

คำร้อง/(แจ่ม) ศรีประภา คล่องคำนวณการ ขับร้อง/อ้อด ศิริบุญ ทำนอง/อ.ธนินทร์ ศรีกลิ่นดี

ภูผาสู่ระฟ้าสุดท้าทาย
ดวงตะวันทอแสงกล้ำมาตอกย้ำ
ให้ย้อนคิดถึงชีวิตที่ต้องสู้
ยามลุ่มลง ลูกขึ้นใหม่ ทุกเวลา
*มีธรรมะพระพุทธรเจ้า นั้นเป็นหลัก
นาน...เพียงใดอบอุ่นใจ ทวีคูณ
ธรรมเติมใจเพิ่มพลัง ให้แข็งแกร่ง
ไม่เป็นไร ไม่ว่าใคร จะซังรัก
*หลวงปู่เจี๊ยะทำให้เห็น เป็นแบบอย่าง
ชนะตน ลียิ่งใหญ่กว่า ชนะใคร
สายลมกลายเป็นฝนเทกระหน่ำ
ผ่านหนาวร้อนคืนวันช่างผันแปร
เรียนให้รู้ความจริงยิ่งพันฟ้า
ถึงเหนื่อยล้า จิตล้าลึก ยังฮึดเตือน
ด้วยใจรักในสิ่งดี ไม่มีสูญ
ไม่อาดูรกับสิ่งใด ที่ผ่านมา
ใจได้แรงเชียร์ใจ เห็นประจักษ์
ยามตายดับ ต่างคนก็ต่างไป (ข้า*)
ธรรมนำทาง ต่อสู้ ก็เลสหาย
ชนะแล้วไม่กลับแพ้ ชนะได้ตลอดกาล
(ข้า**๕ ครั้ง)

“ผู้ใดถือรูปร่างลักษณะเป็นประมาณ
ถือเสียง และกิริยาภายนอกเป็นประมาณ
ผู้นั้นตกอยู่ในอำนาจของความพอใจด้วยความหลงยินดี
ผู้นั้นย่อมไม่รู้จักเรา

คนโง่ถูกกิเลสกำใจไว้รอบด้าน
ย่อมไม่รู้จักรักรมภายใน ทั้งไม่เห็นธรรมภายนอกที่แท้จริง
ใจย่อมล่อยไปตามเสียงที่โลกโฆษณา
แม้บุคคลผู้เห็นภายนอก แต่ไม่รู้เรื่องภายใน
ก็ล่อยไปตามความนิยมที่โลกโฆษณา

ส่วนผู้ใดใจไม่ถูกกำด้วยกิเลส
ย่อมรู้จักจริงทั้งภายใน เห็นชัดทั้งภายนอก
ผู้นั้นเป็นตัวของตัวเอง ไม่ล่อยไปตามเสียงโฆษณาที่โลกแต่งเติม
ผู้นั้นชื่อว่าย่อมรู้จักเราอย่างแท้จริง”

(วาตะของหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท)

วันเคลื่อนศพจากกุฏิขึ้นสู่กุฏิวัดตเจดีย์ เกิดเงาเมฆก่อตัวเป็นรูปเจดีย์บนท้องฟ้า

คณะกรรมการจัดงานพระราชทานเพลิง พระครูสุทธิธรรมรังษี (เจี๊ยะ จุนโท)

ฝ่ายบรรพชิต

ประธานที่ปรึกษา	พระธรรมวิสุทธิมงคล (บัว ญาณสมฺปนฺโน)	วัดป่าบ้านตาด	จังหวัดอุดรธานี
ประธานอำนวยการ	พระพรหมมุนี (จุนท์ พุทธิมคฺคโต)	วัดบวรนิเวศวิหาร	กรุงเทพมหานคร
ประธานจัดงาน	หลวงปู่ลี กุศลธโร	วัดถ้ำผาแดง	จังหวัดอุดรธานี
	พระญาณวิศิษฐ์ (ทอง จันทสิริ)	วัดอโศการาม	จังหวัดสมุทรปราการ

คณะกรรมการดำเนินงาน

พระอาจารย์สุชิน ปริบุญโน	วัดธรรมสถิต
พระอาจารย์เด่น นนทโย	วัดห้วยปลาหลด
พระอาจารย์จิรวุฒน์ อุตฺตรกฺโข	วัดเสลียงแห้ง
พระอาจารย์บุญช่วย ปุณฺณวณฺโโต	วัดป่าบ้านรวมไทย
พระอาจารย์เฉลิม ฐมฺมธโร	วัดป่าภูแปก
พระอาจารย์นพดล นนทโน	วัดป่าดอยลับงา
พระอาจารย์สัมฤทธิ์ (เขียว) จิตฺตสิริ	วัดป่าภูริทัตตปฏิปพัทธาราม

ฝ่ายฆราวาส

กรรมการที่ปรึกษา/ประธานจัดงาน

ดร.มารวย ผดุงสิทธิ์

รองประธานจัดงาน

คุณนเรศ โต๊ะสงวนพันธ์

ดร. เจริญ สิริวัฒนภักดี

ศ.ดร. หิรัญ รติศรี

คุณปรีดี บุรณศิริ

คุณอนันต์ ตปนียสร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

พระมหาธีรนาถ อคฺคชิโร

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท พระผู้เป็นดั่งผ้าชีรี้วห่อทอง. --กรุงเทพฯ: ศิลป์สยามบรรจุกัณฑ์
และการพิมพ์, ๒๕๔๗

๓๕๒ หน้า

๑. พระครูสุทธิธรรมรังษี (เจี๊ยะ จุนฺโท) ๒. ธรรมเทศนา I. ชื่อเรื่อง

๒๕๔๗. ๓๐๔๒๒

ISBN ๙๗๔-๙๒๖๖๘-๐-๓

ชื่อหนังสือ

ดำเนินงาน

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท พระผู้เป็นดั่งผ้าชีรี้วห่อทอง (ฉบับสมบูรณ์)

พระอาจารย์สัมฤทธิ์ (เขียว) จิตลิตฺติ วัดป่าภูริทัตตปฏิปหาราม จ.ปทุมธานี
พระมหาธีรนาถ อคฺคชิโร วัดป่าภูผาส่ง จ.นครราชสีมา
ณรงค์ศักดิ์-กิตติยา เลิศฤทธิ์ศิริกุล (บริษัทศิลป์สยามบรรจุกัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด)
เฉลิมพล ชาญวิเศษ
พินิจ วุฒิพันธุ์
ศรีประภา (แจ่ม) คล่องคำนวณการ
เบญจมาศ เพ็ชรพลาย
พิพัฒน์-ถาวร ปัญจันท

กราบขอบพระคุณ

พระอาจารย์สมภาพ อภิวันโณ วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี
พระอาจารย์สุสาน ปภัสโร วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี
พระอาจารย์สมบูรณ์ จิตตภาโณ วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี
พระอาจารย์ชาตรี นิสุโก วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี
พระอาจารย์ชำนาญ อภิขณโณ วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี
พระอาจารย์ทองไทย อิสสรธมโม วัดป่าภูริทัตตปฏิปหาราม จ.ปทุมธานี
พระอาจารย์นิคม ปญฺญาโร วัดป่าภูริทัตตปฏิปหาราม จ.ปทุมธานี
พระอาจารย์กาเซ่ง เขมโก วัดป่าสันติ (ประเทศมาเลเซีย)
Santi Forest Monastery

ขอบคุน

ศักดิ์ชัย-เสาวลักษณ์ เรื่องพัฒนา
คุณบุญล้อม ธงชัย
รศ.พญ.พิมพ์ประไพ (หมอหน้อย) เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา
คุณภาณี (อ้อย) อัครวิธานภรณ์
คุณพศภณ วัฒนสมบัติ